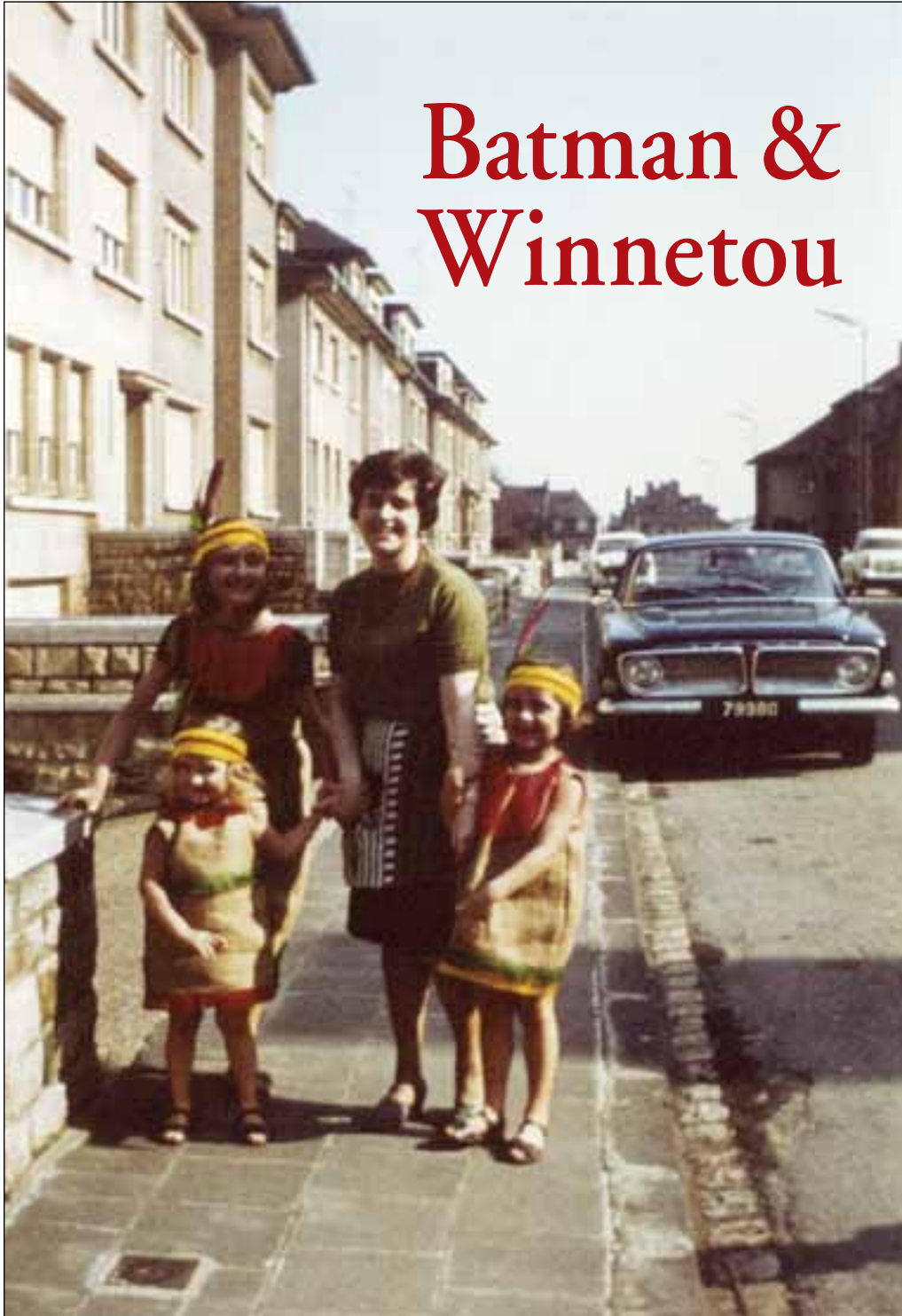

Batman & Winnetou

© Privatarhiv Famill Wagener-Becker

Eng Belairer Säitestrooss an de Siechzeigerjoren

„On a tous un banc, un arbre, une rue, où l'on a bercé nos rêves...“, huet d'Séverine deemols geträllert. De Wiki seet mer, datt dat 1971 wor, an datt si domat fir Monaco an der Eurovisioun gewonnen huet. Do wor meng Belairer Kannerzäit scho bal eriwwer, well mir am Hierscht aus der Rue Charles Arendt fortgeplënnert sinn.

Eng Welt fir sech

Vun der Areler Strooss aus gekuckt, ass de Belair eng uniform gro Diech-Landschaft, aus där just de Kierchtuerm erausstécht. Wéi aus engem Goss schéngt dee Quartier, dee sech am Weste vun der Stad ausbreet. An der Avenue Gaston Diderich geet bei der Schoul eng kleng Säitestrooss eran, déi no e puer Meter direkt eng Kéier mécht: Do fänkt d'Rue Charles Arendt un. Déi kleng Strooss, parallel zur Gaston Diderich, wor eis Welt. An natierlech, am Réckbléck kënnt se engem fir wéi déi eenzeg Plaz, wou ee je wierklech doheem wor. Jidferen dréit wuel sou Plazen a senger Erënnerung mat ronderëm, déi mat niichterem Bléck gekuckt guer näischt Extraes hunn.

Heiansdo, wann ech grad an der Géigend sinn, ginn ech nach kucken. Da kënnt mer déi Strooss sou kleng vir. Längst stinn och Heiser do, wou zu eiser Kannerzäit just Wisen oder Chantiere woren, Fassade goufen zënterhir moderniséiert. An dach: All Schratt bréngt Erënnerungen zeréck. Hei hu mer um Trottoir „Douane“ gespillt, andeems mer mat engem Biesen an enger Dixans-Këscht eng Barrière gebaut hunn, wou di aner Kanner, di um Vélo passéiert sinn, hu missten onweigerlech doduerch passéieren.

Hei virun deem Haus stoung mer all gudden Dag an hu laudenhaart gebläert: Tatta Leesch, Tatta Leesch, kréie mer eng Kamell?“ Bei der betreffender Madame goug dann, wa mer Chance haten, d'Fenster op, an et huet e puer Kamelle gereent. Bei aneren „Tattaen“ wor de Succès net sou grouss, a meng Mamm huet eis als Konsequenz regelméisseg vernannt, mir dierften net heesche goen.

Elei wor fréier dach eng Wiss, déi d'Charles Arendt mat der Arthur Herchen verbonnen huet. Am Wanter wor deen Hank „déi“ Plaz fir Schlitt ze fueren, an et huet ee misste Schlaang stoe fir un d'Rei ze kommen. An der Erënnerung huet déi Zäit vun Kleeserchersdag bis Fuesend andauernd Schnéi geleeën, an all fräien Nomëtteg wore mer da mam Schlitt ënnerwee. Datt di Rutsch zimlech abrupt op der Strooss ukom, an datt do och alt mol en Auto gefuer ass, huet apparemment kee gestéiert. Wa mer dann heemkamen, da wor den Anorak plätschnaass, genausou wéi di komesch Séckercher aus nogematen Daim, déi banne karéiert gefiddert woren, an déi een an de Gummis-Stiwwelen huet missten undinn.

Am Summer hunn ech an där Wiss alt emol e Schatz verstoppt: eng Kartongskëscht, déi ech mat Spillsaachen a Séissegkeeten vollgepaak hat. Wéi ech iergendwann nees duerno siche gaang sinn, wor ech entgeeschtert, datt dee schéine Schatz sech a seng Bestanddeeler opgeléist hat, iwwreg wor just nach e Koup fichte Kartroug, an dertëscht verraschtene Kréppéng.

Fuesboken an der Kéier vun der Rue Charles Arendt. Riets geet et d'Trappchen erof bei de "Pärkelchen"

Dat heiten Haus wor deemols nach eréischt eng Baustell, an obwuel grouss Schëlter gesot hunn: „Défense d'entrer au chantier“, huet eis dat net zeréckgehalen, do Stoppches ze spillen. Déi mi grouss Jongen hunn do och alt eng Zigarett geflutscht, ech weess net wou se dru koumen. Ech si mer ganz sécher, datt mäi Brudder mech klengen Däbberes vun dräi Joer eng Kéier e Strapp zéie gelooss huet.

A wou woren d'Elteren, déi all di geféierlech Spiller hätte misste verhënneren? Et ass haut kaum virstellbar, mee d'Elteren hu mir net vill gesinn, an tant mieux, wa kee Groussen eis Abenteuer gestéiert huet. Sou bal wéi d'Schoul aus wor, an heiansdo bis an d'Däischtert, wore mir Kanner op der Strooss

– eng Rise-Clique, déi sech réischt opgeléist huet, wann d'Fensteren opgoungen, an d'Mammen eis heem geruff hunn.

D'Elteren, déi haten och genuch aner Saachen ze dinn. Di meescht Familien haten e puer Kanner, d'Mamme wore bal all Hausfraen. Wann d'Pappen heemkamen, huet missten Zopp an z'lesse prett stoen. Akaf gouf meeschtens nach an der Epicerie, um Maart oder am Beamte-Konsum beim Park. D'Kleeder fir d'Kanner selwer bitzen, Plouvere strécken, dat wor eng Selbstverständlechkeet. Wann et mol méi roueg wor, gouf vill tëscht Frëndinnen telefonéiert. Oder d'Mammen hu sech géigesäiteg d'Hoer coifféiert, da goug just Rieds vu Plix, Mise-en-pli oder Bigoudi. ▶

Kannerkonschte mam neie Fotoapparat. Am Hannergronn eng Simca 1301

Völkerball, Raquetteball...

Ganz uewen an der Kéier, wou d'Trappchen erofgaang ass an d'Stroos énnendrenner, op de Pärkelchen zou – wéi dee klenge Square mat der Spillplaz genannt gouf –, dat wor den Treffpunkt, wou d'Mammen sech Kosettercher no de Kommissioun gehal hunn, wou d'Kanner sech begéint sinn an zesummen an de Schoulhaff gepilgert sinn, wou se no der Schoul zesumme gekluddert hunn, a wou der vläicht och e puer gefrien hunn. E wichtegt architektonescht Element wor d'Gelänner vun där Trap. Seng gréng Faarw wor net fir näischt meeschtens ofgenotzt: Et wor di beschte Rutsch wäit a breet. Dëser Deeg hunn ech se nach eng Kéier getest. E bësse genéiert wor ech jo schon; mee de Genoss vun der Vitess wor direkt nees do.

Völkerball, Raquetteball, Fiederball – et wor ëmmer e Spill am gaang. Di méi kleng Kanner sinn am Seel gesprong oder mam Lastik, oder mir hunn eis den Anorak wéi eng Cape just mam ieweschte Knapp zougeknäppt a si mat ausgestreckten Äerm dohier gejauwt – Superman a Batman woren nees ënnerwee. Déi mi Grouss hu Billecher vun Winnetou matenaner getosch. Rollschong a Velo woren omnipräsent.

Wéi bis ëmmer méi Autoen an der Strooss gefuer sinn, ass dee fräie Raum ëmmer méi verschwonnen. An ech wor net dat eenzegt Kand, wat virun der Hausdir ugestouss gouf. D'Strooss ass keng Spillplaz – op eemol gouf dee Sproch Realitéit.

Ee groussen Highlight am Belairer All-dag woren d'Velos-Coursen, déi an der Avenue Gaston Diderich hir Arrivée haten. Mir woussten näischt dovun, datt et fréier mol net wäit ewech e Velodrom gouf. Mee mir hunn eis bei de Gelännere gedréckt, déi laangsch den Trottoir opgestallt gi woren, fir eppes matzékriien. Duerchaus och am wiertleche Sënn: Wann ee ganz vir stoung, konnte een alt emol eng Séissegkeet ergatteren oder vläicht suguer eng Kap. Iwwert dem Gewulls huet eng opgereeht Männerstëmm Resultater duerchginn, awer wien do gewonnen huet, dovu krut ech näischt mat.

Oh, vum Belair!

De Belair, dat wor och e soziale Standing. Oh, vum Belair! heescht et och haut nach oft. Entgéint sengem bourgeoisen Image wor d'Populatioun awer méi gemëscht. Natierlech gouf et a menger Klass Kanner, wou se doheem schon eng Tëlee haten a méi wéi een Auto. Wann ech bei si heem spille gaang sinn, hunn ech eng aner Welt entdeckt wéi déi vun eisem klengen, enken Appartement. Oft hunn si méi zur Stad zou a schéinen ale Villae gewonnen. Mee et gouf och Kanner, déi wi mir aus méi einfache Verhältnisser koumen. Eng Rei haten italesch Familjennimm – wat duergaang ass fir datt se vun deenen anere Kanner gepisaakt goufen. Fir all gängeg Nationalitéit ausser där Lëtzebuerger gouf et iergend en domme Sproch. Iwwerhaupt huet een sech munches misse gefale loosse, wann een net der Norm entsprach huet: Well ech baluckt hunn an e Brëll hu missen droen, hu mer di béis grouss Jongen „Brëllenaf“ hannendru geruff. Et wor heiansdo en haart Liwen.

Ech weess net, op de Belair dora wierklech anescht wor wéi aner Quartieren aus der Stad, mee d'Kierch wor omnipräsent. Moies virun der Schoul sinn ech schon an d'Mass gelaf. D'Reliounsstonnen goufe vun Nonne gehal, vun deenen ech virun allem di al Schwëster Donaltine an Erënerung behal hunn. Eigentlech hate mer Angscht virun där klenger, décker, rosener Fra, déi wéi en Draach an hirem schwaarze Gewand an hirem Bok duerch d'Gäng gerauscht ass. Mee wann se wäit genuch ewech wor, hu mer eis Revanche geholl géint dee strenge Regime, dee vun Hellegebillercher bis Poute gereecht huet. Dann huet et hannendru geschaalt: „Donaltinni, Bitzmaschinni!“ A wa mer et net haart geruff hunn, da wéinstens gepëspert.

© Privatarchiv Familj Wagener-Becker